

ЦАРИЋ И МЕДВЕД

едном у лето пошли медвед и вук да шетају по шуми, и медвед зачу прекрасну песму неке птице па рече:

— Брате вуче, каква је то птица што тако лепо пева?

— То је цар свих птица — рече вук — пред њим морамо да се поклонимо.

А то је био царић.

— Ако је тако — рече медвед — онда бих волео да видим његову царску палату. Хајде води ме тамо.

— Е па не иде то као што ти мислиш — рече вук — мораш да причекаш док не дође госпођа царица.

Ускоро потом дође госпођа царица носећи храну у кљуну, а исто тако и господин цар, па стадоше хранити своје мале. Медвед хтеде да пође одмах за њима, али га вук повуче за рукав и рече:

— Не, мораш причекати док господин цар и госпођа царица не оду.

Они добро запамтише дупљу у којој се налазило гнездо и одгегаше даље. Али медвед никако није имао мира, него је

Л А С Т А В И Ц А

хтео да види цареву палату, па после кратког времена опет оде онамо. Цар и царица баш беху излетели. Он завири унутра и опази пет или шест младунаца где леже.

— Зар је то царска палата! — узвикну медвед. — То је беда од палате! А ви нисте царска деца него сте нечасна деца.

Кад млади царићи то чуше, силно се огорчише и повикаше:

— Не, нисмо то што ти кажеш, наши родитељи су часни људи. Платићеш нам ти за ово, медведе!

Медвед и вук се уплашише, па окретоше леђа и завукоше се у своје јазбине. Млади царићи су међутим непрестано кричали и галамили, а кад им родитељи опет донесоше храну, они рекоше:

— Нећемо ни дирнути мувље ножице, па макар скапали од глади, све док не рашчистите јесмо ли ми часна деца или нисмо: долазио је медвед и вређао нас.

На то рече стари цар:

— Само будите мирни, то ћемо већ довести у ред.

Па с госпођом царицом одлете пред медведову јазбину и повика:

— Медведе, гунђало маторо, што си вређао моју децу? Скупо ћеш ми то платити, за то ћемо се обрачунати у крвавом рату.

И тако медведу беше објављен рат. Он сазва све четвороножне животиње, вола, магарца, говече, јелена, срну, и све остало што хода по земљи. Царић међутим позва све што лети у ваздуху, не само велике и мале птице него су морали да дођу и комарци, стршљени, пчеле и муве.

И када дође час да отпочне рат, царић посла уходе да виде ко је главнокомандујући генерал у непријатеља. Кома-

НАЈЛЕПШЕ БАЈКЕ

рац је био најлукавији међу свима њима, па полете у шуму у којој су се непријатељи окупљали и завуче се испод једног листа на дрвету под којим су се казивале заповести и лозинке. Ту је стајао медвед, који позва лисицу и рече јој:

— Лисицо, ти си најлукавија међу свим животињама, па ти буди генерал и предводи нас.

— Добро — рече лисица — али какве знаке да утаначимо?

Нико не знаде да одговори. Онда рече лисица:

— Ја имам леп, дугачак и густ реп, који је, безмало, као нека црвена перјаница. Кад будем дигла реп увис, то ће значити да све иде добро и да ви треба да навалите. Али ако га спустим, бежите главом без обзира!

Кад комарац то саслуша, одлете натраг и исприча царићу све у длаку тачно.

Кад освану дан у којем је требало да се поведе битка, све четвороножне животиње јурнуше на разбојиште, све *хој! хој!* уз буку и ломљаву да се сва земља тресла. А царић наиђе кроз ваздух са својом војском, која је зујала, кричала и комешала се, да је страх било и погледати, па јурнуше са обе стране једни на друге.

Царић међутим беше, послао стршљена да се увуче лисици под реп и да је боде из све снаге. Како лисица осети први убод, она се трже и подиже једну ногу, али ипак поднесе убод и реп јој оста подигнут. При другом убоду морала је да га спусти за тренутак. Али при трећем није више могла да се уздржи него закука и пови реп међу ноге. Кад то животиње видеше, оне помислише да је све изгубљено па нагоше бежати, свака у своју јазбину: и тако птице добише битку.

Онда господин цар и госпођа царица одлетеше својој деци и ускликнуше:

ЛАСТАВИЦА

— Децо, веселите се, једите и пијте до миле воље, ми смо добили рат!

Али млади царићи рекоше:

— Још нећемо да једемо, све док медвед не дође пред гнездо, не замоли за опроштај и не изјави да смо ми часна деца.

Онда царић одлете пред медведову јазбину и повика:

— Медведе, гуњало, да одеш пред гнездо, до моје деце, да замолиш за опроштај и да им кажеш да су часна деца, иначе ћемо ти самлети све кошчице.

На то медвед сав престрављен отпуза донде и замоли за опроштај. Тек тада се млади царићи задовољише, седоше у окуп, па се наједоше и напише и веселише се тако до касно у ноћ.

ВУК И ЛИСАЦ

ржао вук лисца, и што је вук хтео, то је лисац морао да учини јер је био слабији, и зато је прижељкивао да се ослободи свога господара. Једном су тако обојица ишла кроз шуму, и вук ће рећи:

— Риђане, набави ми нешто да једем, или ћу прождрети тебе самога.

— Знам један мајур где има неколико јагањаца — одговори на то лисац. — Ако си расположен, да придигнемо једно.

Вук се сложи с тим, па отидоше, лисац украде јагњешце, однесе га вуку и удаљи се. Вук прождре јагње, али не беше му доста него зажеле још једно, па пође да га донесе. Али како је при том био неспретан, јагњетова мајка га примети и поче страховито да се дере и да блеји, те сељаци то чуше и дотрчаше. Затекоше вука у тору и тако га грозно излемаше да је ћопајући и завијајући приспео к лисцу.

— Лепо си ме навео на танак лед — рече — хтео сам да узмем и друго јагње, али тад ме ухватише сељаци и испребијаше на мртво име.

Л А С Т А В И Ц А

— А што си толики прождрљивац? — одговори лисац.
Сутрадан су опет изишли у поље. Похлепни вук поново рече:

— Риђане, набави ми нешто да једем, или ћу прождрети тебе самога.

— Знам једну сељачку кућу — одговори лисац — у којој ће домаћица вечерас пећи уштипке. Да одемо и узмемо који.

Отидоше онамо. Лисац се стаде шуњати око куће, провиривао је и њушкао све док није пронашао где се налази чинија, па онда извуче шест уштипака и однесе их вуку.

— Ево ти па ждери — рече му и изгуби се.

Вук за трен ока смаза уштипке, па рече:

— Охо-хо, ови уштипци траже друштво!

Па отиде и тако нагло повуче чинију да се она разби у парампарчад.

На ту силну галаму уђе домаћица, па кад виде вука позва укућане, а ови дотрчаше и измакљаше га као стару канту, тако да је с две пребијене ноге, гласно урлајући, доћопао у шуму к лисцу.

— Ала си ме гадно насамарио! — узвикну. — Сељаци су ме укебали и прописно ме извоштили.

— А што си толики прождрљивац? — одврати лисац.

Трећег дана, кад су заједно изишли, и док се вук једва кретао храмајући, он ипак поново рече:

— Риђане, набави ми нешто да једем, или ћу прождрети тебе самога.

— Знам једног човека који је клао свињу — одговори лисац — и усољено месо лежи у једном бурету у подруму. Да одемо и да узмемо.

— Али и ја ћу одмах поћи с тобом — рече вук — па ако не будем могао да побегнем, ти да ми помогнеш.

НАЈЛЕПШЕ БАЈКЕ

— Немам ништа против — рече лисац, па му стаде показивати стазе и пролазе, и тако најзад доспеше у подрум.

Ту је било меса у изобиљу, и вук се одмах наклопи мислећи: „Има времена, нећу морати брзо да прекинем.“

Лисац се такође добро сладио, штрпкао је где је стигао, али би често дотрчао до рупе кроз коју су ушли и гледао да ли му је тело још довољно узано да би се могао провући.

— Лишче мој, реци ми што тако трчкараш тамо-амо, и провлачиш се кроз рупу?

— Па морам да видим да неко не долази — одговори лукавко. — Само немој толико да ждереш.

— Нећу поћи све док не испразним буре — рече на то вук.

У том тренутку у подрум сиђе сељак који беше чуо бучно лишчево скакање. Кад га угледа, лисац у једном скоку излете напоље. Вук хтеде за њим, али се толико најео да није могао да се провуче него се заглавио. Сељак тада приђе с батином и намртво га претуче. Лисац пак одјури у шуму радујући се што се отарасио маторог прождрљивца.

СТАРИ СУЛТАН

мао неки сељак вернога пса, који се звао Султан и који је остарео и погубио све зубе па ништа више није могао чврсто да шчепа. Једног дана, стојећи са женом пред кућним вратима, сељак рече:

— Убићу сутра старог Султана, низашто више није.

Осећајући сажаљење према верној животињи, жена одговори:

— Кад нас је служио толике године и поштено истрајао уз нас, могли бисмо се смиловати па га и даље хранити.

— Ма хајде — рече муж — немој бити луда, па њему су сви зуби испали и ниједан га се лопов не боји. Није нам више потребан. Док нам је служио, добијао је добро да ждере.

Сироти пас, који је недалеко одатле лежао испружен на сунцу, све је то слушао па се растужио што ће му сутрашњи дан бити и последњи. Имао је једног доброг пријатеља, а тај је био вук. Он се увече одшуња к њему у шуму и пожали му се на судбину која га чека.

НАЈЛЕПШЕ БАЈКЕ

— Слушај, рођо — рече му вук — не тугуј више, ја ћу ти помоћи у невољи. Смислио сам нешто. Сутра у цик зоре твој газда ће са женом поћи на ливаду, а пошто нико неће остати код куће, повешће са собом и своје детенце. Они док раде обично остављају дете иза живице у хладовину; а ти лези крај њега, као да хоћеш да га чуваш. Ја ћу онда изићи из шуме и отети дете, а ти појури за мнош, као да хоћеш да ми га преотмеш. Ја ћу га испустити, а ти ћеш га вратити родитељима, па ће они поверовати да си га ти спасао и биће одвише захвални да би могли да ти учине нешто нажао. Напротив, бићеш славно помилован и даваће ти свега у изобиљу.

Тај предлог се свиде псу, и све буде изведено како је и смишљено. Отац повика кад виде вука како јури преко поља односећи му дете, али кад га стари Султан врати, он се развесели, стаде га гладити па рече:

— Нико ти неће дирнути ни длачицу с главе, бићеш из милости храњен докле год си жив. — А жени рече: — Одмах отиди кући и скувај старом Султану попару од бела хлеба, за коју му не требају зуби. Узми јастук из моје постеље, поклањам га псу да на њему спава.

Отада је стари Султан живео удобно, како је само пожелети могао. Убрзо потом посети га вук, радостан што је све тако лепо успело.

— Али ти ћеш, рођо — рече — ваљда зажмурити на једно око кад се пружи прилика да од твога господара дигнем неку подебелу овцу. Тешко је данас изићи накрај.

— С тим не рачунај — одговори пас — ја остајем веран своме господару и нећу то допустити.

Вук је сматрао да пас то није рекао озбиљно, па се ноћу пришуња и хтеде да однесе овцу. Али сељак, коме је верни

ЛАСТАВИЦА

Султан одао вуков наум, чекао га је у заседи па му је млатилом* прописно издрндао длаку. Вук беше принуђен да стругне, али довикну псу:

— Чекај само, неискрени друже, платићеш ти за ово!

Сутрадан ујутру вук посла дивљу свињу да позове пса у шуму на двобој па да онде пречисте рачуне. Стари Султан није могао да за пратиоца и сведока нађе никога другог до једну мачку која је имала само три ноге, па кад пођоше, сирота мачка стаде ћопати и од бола дизати реп увис. Вук и његов сведок били су већ на уреченом месту, али кад угледаше противника како наилази, њима се од мачкиног уздигнутог репа учини да противник носи сабљу. А како је она, јадница, стално ћопала, њима се чинило да то она сваки пут подиже са земље камен да би их гађала. Тад се обоје уплашише: дивља свиња се завуче у лишће, а вук скочи на дрво. Кад стигоше, пас и мачка се зачудише што никога нема. Дивља свиња се, међутим, није могла сасвим сакрити у лишћу, мало су јој уши провиривале. Док се мачка пажљиво обазирала, дивља свиња застрига ушима. Мислећи да то мрда неки миш, мачка прискочи па својски зари зубе. Тад свиња искочи, и, уз силну дреку, нададе се у бекство вичући:

— Ено кривца на дрвету.

Пас и мачка погледаше горе и спазише вука, који се застиде што се показао толика кукавица па прихвати мир који му је пас понудио.

* Млатило – оруђе с којим се млати (обично жито при вршидби).

ПРОБИСВЕТИ

етлић рече кокици:

— Дошло је време кад зру ораси. Хајд'мо заједно на брдо па да се сити најдемо пре но што их верица све однесе.

— Важи — одговори кокица — хајде да се боговски наживамо.

И тако одоше на брдо, а како је био леп дан, остадоше до вечери. И сад, не знам јесу л' се баш толико набокали, ил' су се силно погордили, тек, нису хтели да се пешке врате кући, већ петлић узе да прави мала кола од орахових љусака. Кад је завршио, кокица се попе у њих и рече петлићу:

— Ти се сад лепо упрегни у кола.

— Баш си ми ти мудра — рече петлић — радије ћу отићи кући пешке но што ћу пристати да се упрегнем. Не, тако се нисмо погодили. Пристајем да будем кочијаш и да седнем на горње седиште, али да сам вучем, то нећу.

Док су се тако препирали, наиђе нека патка клепећући.

— Лопови једни, ко вам је дозволио да зађете међу моје орахе? Чекајте само, пресесће вам то! — рече, па раширена кљуна кидиса на петлића.

ЛАСТАВИЦА

Али ни петлић не буде лењ него својски насрне на патку и почне тако страшно да је боде остругом* да она закука за милост и драге воље приста да се за казну упрегне у кола. Петлић седе на кочијашко седиште, па се повезоше што само бити може.

— Патко, трчи колико те ноге носе!

Кад превалише један део пута, наиђоше на два пешака: на једну иглу прибадачу и једну иглу шиватку.

Ове повикаше:

— Стој, стој!

Па онда рекоше да ће се ускоро тако смркнути да неће моћи ни игла да се продене, и оне неће моћи ни корака даље. А и страшно је прљаво на друму. Да ли би могле малчице да се попну у кола? Биле су, рекоше, у кројачкој крчми изван града па су уз пиво окасниле.

Петлић им дозволи да се попну, јер то су била мршава створења која нису заузимала много места; али морале су обећати да њега и његову кокицу неће газити по ногама.

Касно увече стигоше до неке гостионице, и како нису хтели да продуже вожњу по мраку, а ни патку нису добро служиле ноге, те би кљокнула час на једну, час на другу страну, то уђоше у гостионицу. Гостионичар одмах поче да се нашироко изговара како му је кућа већ препуна, а без сумње је при том имао на уму да ови нису неки нарочито отмени гости. Али најзад, пошто су му се они улагивали обећавајући му јаје које је кокица успут снела и нудећи му да задржи и патку која сваког дана снесе по једно, он прис-

* Оструга – мамуза, шилјат, рожнат израштај на нози петла у виду малог српа.

НАЈЛЕПШЕ БАЈКЕ

таде и рече да могу остати да преноће. Они онда поручише вечеру па се царски почестише.

Рано ујутру, док је свитало и док су сви још спавали, петлић пробуди кокицу, донесе јаје, разби га кљуном па га заједно поручаше, а љуске бацише на огњиште. Онда одоше до игле шиватке, која је још спавала, зграбише је за главу и забодоше је у јастук на гостионичаревој столици, а прибадачу тутнуше у његов пешкир, па најзад, ни куснули ни лизнули, одлетеше преко ледине. Патка, која је волела да спава под ведрим небом те је остала у дворишту, чу како њих двоје одзврјаше, расани се и пронађе један поток па отплива много брже но што је вукла кола. Гостионичар се тек после неколико сати извуче из перина, уми се и хтеде да се обрише пешкиром, а прибадача га запара преко лица и остави му црвену бразготину од једног уха до другог. Он онда отиде у кухињу и хтеде да запали лулу. Али кад приђе огњишту, љуске од јајета полетеше му у очи.

— Јутрос ми баш све иде наопако — рече он и зловољно се спусти на старинску столицу.

Али истог часа ђипи увис и закука:

— Ајој!

Јер шиватка га је убола још горе, и то не у главу. Он се тад докраја озлоједи и поче сумњати у оне касне синоћне госте. Ади кад отиде да погледа шта раде, виде да су киднули. И он се тад закле да неће више пуштати у своју кућу такве про-бисвете који сву силу јела и пића потамане, ништа не плате, а уместо да кажу хвала, још поврх свега чине угурсузлуке.*

* Угурсузлук – неваљалштина, покварењаштво; неморални поступак; мангиплук, несташлук.

БРЕМЕНСКИ МУЗИКАНТИ

мао неки човек једног магарца који је већ дуго година покорно носио цакове у воденицу, али који је најзад онемоћао те је био све мање способан за рад. Његов господар онда науми да га се отараси, али магарец опази да му се зло спрема па утече и упути се према граду Бремену.

„Тамо ће“, мислио је, „моћи да постане градски музикант.“

Тако идући, ускоро наиђе на једног кера који је лежао на путу дашћући као неко ко се сит натрчао.

— Еј, што дашћеш тако, пријане, Држга? — упита магарец.

— Ах — рече пас — пошто сам стар и сваким даном све немоћнији, па ни у лову не могу да појурим, мој господар хтеде да ме убије те сам стругнуо.* Али како сад да зарађујем хлеб?

— Знаш шта — рече магарец — ја идем у Бремен и постаћу тамо градски музикант. Пођи са мном па се и ти

* Стругнути – брзо, журно побећи, нестати, умаћи; кришом побећи.

НАЈЛЕПШЕ БАЈКЕ

запосли као музичар. Ја ћу свирати у тамбурицу а ти ћеш ударати у бубањ.

Пас се сложи, па наставише пут. Не потраја дуго, кад наиђоше на једну мачку која је седела на друму нагуштена као облак.

— Еј, каква те је то голема невоља спопала, маторо лицкало? — упита магарац.

— Ама ко би се веселио кад му гори под ногама — одговори мачка. — Пошто сам већ ево зашла у године, зуби ми отупели, па радије седим иза пећи и предем него што јурим за мишевима, газдарица је хтела да ме удави. Додуше, успела сам да клиснем, али сад би ми добар савет пара вредео: куда да пођем?

— Хајде с нама у Бремен; па ти се бар разумеш у ноћну музику те можеш да постанеш градски музикант.

Мачки се ово допаде и пође с њима. Ускоро три избеглице прођоше крај неког дворишта, а тамо је на вратницама чучао петао и крештао из свега грла.

— Ух, проби нам уши том виком — рече магарац. — Шта ти је?

— Ето, прорицао сам лепо време — рече петао — јер је данас празник. Али пошто ће сутра, у недељу, доћи гости, газдарица није била милостива него је рекла куварици како жели да сутра будем скуван у чорби, па тако вечерас морам да дам да ми одрубe главу. И сад се дерем из свега грла, док још могу.

— Море ма'ни, црвеноглавко — рече магарац — боље да кренеш с нама, ми идемо у Бремен: свуда ћеш наћи нешто боље од смрти. Ти имаш леп глас, па кад заједно ударимо у свирку, биће баш како ваља.

Петлу се свиде предлог, и њих четворо наставише пут.

Л А С Т А В И Ц А

Међутим, за један дан нису могли да стигну до града Бремена него увече зађоше у неку шуму у којој су хтели да преноће. Магарац и пас леглоше под једно велико дрво, мачка и петао се попеше на гране, а петао одлете чак на врх, где је за њега било најсигурније. Пре него што ће заспати, он се још једном обазре на све четири стране, кад ли му се учини да у даљини светли нека жишка, па повика својим другарима да у близини мора да је некаква кућа јер се види светлост.

— Онда да се дигнемо и одемо тамо — рече магарац — јер конак је овде лош.

Пас помисли да му не би баш лоше чинило неколико костију и нешто меса на њима. И тако се упутише у правцу светлости, и ускоро опазише јаснији сјај, који је бивао све јачи, док не стиглоше до једне јарко осветљене разбојничке куће. Магарац, као највећи, приближи се прозору и погледа унутра.

— Шта видиш, сивоња? — упита петао.

— Шта видим? — одговори магарац. — Видим постављен сто с красним јелом и пићем, а за њим седе разбојници и чате се.

— То би било нешто за нас — рече петао.

— Јест, јест, ах, камо среће да смо унутра! — рече магарац.

Животиње се онда стадоше договарати шта да учине да разбојнике отерају из куће, и најзад смислише. Магарац је имао да предњим ногама стане на прозор, пас да скочи на магарчева леђа, мачка да се услуже на пса и, најзад, петао да узлети и седне мачки на главу. Кад то учинише, они на уговорени знак ударише заједнички свирку: магарац зањака, пас залаја, мачка замаука а петао закукура. Онда се кроз прозор сручише у собу, а окна само зазвечаше.

НАЈЛЕПШЕ БАЈКЕ

На ту ужасну дреку разбојници скочише, помислише да је то сигурно нека авет, па у грдној прпи утекоше у шуму. Онда она четири другара заседоше за сто, навалише на оно што је преостало, и тако се наједоше као да ће четири недеље гладовати.

Кад четири музиканта завршише с јелом, они угасише свеће и потражише где ће лећи, већ свако по својој природи и потреби за удобношћу. Магарац леже на ђубре, пас иза врата, мачка на огњиште уз топли пепео, а петао седе на пречагу: и како су били уморни од дуга пута, одмах заспаше. Кад прође поноћ, и разбојници издалека видеше да у кући више не гори светло и да се све чини мирно, рече харамбаша:

— Заиста нисмо смели да погубимо главе.

Па нареди једноме да оде и претражи кућу.

Тај кога послаше затече све утишано, па оде до кухиње да запали свећу, и како је од ужагрених, ватрених очију мачке помислио да је жар, он принесе њеним очима једну шибицу сумпорачу да је запали. Али мачка није знала за шалу па му фркћући скочи у лице, и изгреба га. Он се грдно уплаши, потрча и хтеде да изиђе на задња врата, али пас, који је ту лежао, скочи и уједе га за ногу. А кад је трчао преко дво-ришта и нашао се поред ђубрета, магарац му стражњим копитом зададе још један прописан ударац; а петао, који се разбудео и живнуо од буке, повика с пречаге:

— Кукуруку!

Разбојник, што су га ноге носиле, отрча свом харамбаши и рече:

— Јој, у кући се налази нека ужасна вештица, сунула ми је у лице и изгребала ме својим дугим ноктима; а пред вратима стоји неки човек с ножем и тај ме је убо у ногу; а

ЛАСТАВИЦА

у дворишту лежи неко црно чудовиште које ме је пребило тољагом; а горе на крову седи судија и виче: „Овамо ту хуљу!“, па ја нагох да бежим.

Од тог времена се разбојници нису више усуђивали да уђу у кућу. Оној пак четворици бременских музиканата тако се допаде у кући да више нису хтели ни да излазе из ње. А онога што је последњи приповедао још боље уста од причања.

ВУК И СЕДАМ ЈАРИЋА

ила једном једна стара коза па имала седморо младих јарића и волела их као што мајка може да воли своју децу. Једнога дана она науми да оде у шуму и донесе хране, па сазва седморо јарића и рече им:

— Децо драга, ја одох у шуму, а ви се чувајте вука. Јер ако он уђе у кућу, појешће вас како стојите. Тај зликовац се често прерушава, али ви ћете га одмах познати по његовом храпавом гласу и црним шапама.

— Мајко драга, чуваћемо се ми већ, можеш без бриге да кренеш — рекоше јарићи.

На то стара замекета и спокојно се даде на пут.

Не потраја дуго, кад неко закуца на кућна врата и повика:

— Отворите моја драга децо, на вратима је ваша мајка, донела је понешто сваком од вас.

Али јарићи по храпавом гласу закључише да је то вук:

— Нећемо да отворимо — повикаше они — ти ниси наша мајка: она има фин и пријатан глас, а твој глас је храпав. Ти си вук.

ЛАСТАВИЦА

Онда вук оде до једног трговца и купи велико парче креде: наједе се креде и тако профини глас. Онда се врати натраг, закуца на кућна врата и узвикну:

— Отворите, драга децо, на вратима је ваша мајка, сваком од вас донела је понешто.

Али вук беше положио на прозор своју црну шапу па малишани то видеше и повикаше:

— Нећемо да отворимо, наша мајка нема црну шапу као ти: ти си вук.

Тада вук отрча до једног пекара и рече:

— Ударио сам се у ногу, стави ми теста на убој.

И кад му пекар премаза шапу тестом, он отрча до воденичара па рече:

— Поспи ми бела брашна по шапи.

„Вук смера да превари некога“, помисли воденичар па се стаде нећкати.

— Ако не учиниш то, појешћу те — рече вук.

Тад се воденичар уплаши па му обели шапу. Да, такви су људи.

Онда зликовац и трећи пут оде до кућних врата, закуца и рече:

— Отворите ми, децо, ваша драга мајчица се вратила кући и сваком од вас донела је понешто из шуме.

— Покажи нам прво шапу да видимо јеси ли ти наша драга мајчица — повикаше јарићи.

Он онда стави шапу на прозор, и кад они видеше да је бела, повероваше да је и све остало што прича истина, па отворише врата. Али не уђе нико други до вук главом.

Они се престравише и појурише да се сакрију. Једно побеже под сто, друго у кревет, треће у пећ, четврто у кухињу, пето у орман, шесто под корито, седмо у кутију од